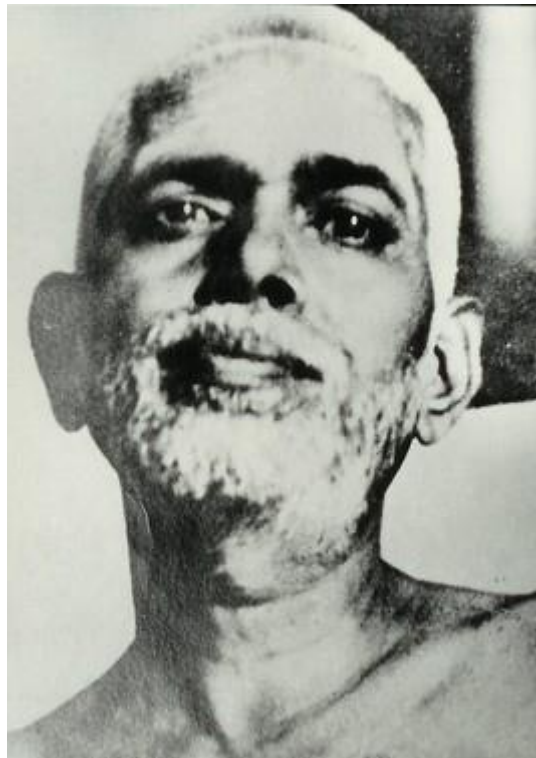

Bhagaván Šrí Ramana Maháriši

Dodatek ke 40 veršům o Skutečnosti

(zveřejněno na www.rudolfskarnitzl.cz)

(Bhagaván Šrí Ramana Maháriši je autorem veršů, zvýrazněných v textu kurzívou.)

Vzývání

To, co je Podporou, Duší, Zdrojem, Účelem a Silou tohoto světa, co je Skutečností za veškerým projevem, to jediné opravdu existuje. Přijměte tuto Pravdu a zachovávejte ji svém Srdci. (*Jóga Vasišta*, kap. 8, verš 12)

Text

1) Ve společnosti mudrců mizí připoutanost a se zmizením připoutanosti zmizí klam. Osvobozený od klamu dosahuje člověk stálosti, a tím i osvobození, zatímco ještě žije v těle. Proto vyhledávejte společnost mudrců. (*Bhadža Góvinda*, hymnus Mohamudagaram od Šrí Šankary)

2) Nikoli nasloucháním kázání, nikoli studiem knih, ani záslužnými činy, ani jakýmikoli dalšími prostředky nelze dosáhnout Svrchovaného Stavů, který je dosažitelný pouze skrze sdružení se s mudrci a pronikavým pátráním po Svrchovaném Já. (verš z *Jógy Vasišty*, 5 – 12, verš 17)

3) Když jsme se naučili milovat společnost mudrců, nač jsou nám pak pravidla všech duchovních disciplín? Když vane příjemný, chladný, jižní vánek, je zde zapotřebí ventilátor? (verš z *Jógy Vasišty*)

4) Vzrušení je přemoženo chladným světlem luny, životní potřeby uspokojí strom, který plní přání, a hříchy jsou smyty ve svatých vodách Gangy. Celá tato trojice – vzrušení, potřeba a hříchy – prchá před vznešeným pohledem mudrce, jenž nemá sobě rovna. (*Subhašita Ratna Bhandagara*, kap. 8, verš. 6)

5) Svaté řeky, které jsou jen vodou, a sochy bohů, které jsou zhotoveny z kamene a jílu, nejsou tak mocné jako mudrci. Zatímco řeky a sochy očistí člověka až po nesčetných dnech, zrak mudrce očistí člověka pouhým letmým pohledem. (*Šrímad Bhagavatam*, kap. 48, verš 31, desátý zpěv)

6) **Žák:** Kdo je Bůh?

Mistr: Ten, kdo zná mysl.

Žák: Já sám, duch, poznávám svoji mysl.

Mistr: Proto jsi Bůh. A *šrutí* (posvátná písmo – pozn. překl.) také prohlašují, že je jen jediný Bůh – Znalec myslí.

7) **Mistr:** Co je světlo, díky němuž vidíš?

Žák: Ve dne je to slunce, v noci lampa.

Mistr: Čím vidíš tato světla?

Žák: Zrakem.

Mistr: Čím vidíš zrak?

Žák: Myslí.

Mistr: Čím vidíš mysl?

Žák: Sám sebou.

Mistr: Pak ty jsi Světlo Světel.

Žák: Ano, tak tomu je.

(*Ekasloki* od Šrí Šankaračárji)

8) *V nitru Dutiny Srdce jediné brahman samo září jako „Já jsem Já“, jako átman. Dosáhněte Srdce hlubokým ponořením se při pátrání po pravém Já (Self), nebo kontrolou mysli a dechu a prodlévejte pevně v átman.*

(V roce 1915, když Bhagaván žil ve Skandaášramu, mladý stoupenec Jagadiswara Šastri napsal na kousek papíru slova v sanskrtu: *hridaja kuhara madhje* (v nitru dutiny Srdce). Pak šel za svými povinnostmi. Když se vrátil, našel ke svému překvapení kompletní sanskrtský verš, který těmito slovy začínal a dozvěděl se, že jej napsal Bhagaván. Bhagaván později přeložil tento verš do tamilštiny a začlenil do tohoto díla. Verš rovněž využil Kavjakanta Ganapati Muni ve svém spise *Šrí Ramana Gíta*, kap. II, verš 2)

9) *V lotosu Srdce přebývá čisté a neměnné Vědomí jako svrchované Já (Self). Když je ego odstraněno, toto Vědomí pravého Já udělí duši osvobození. (Devikalottaram, verš 46)*

10) *Tělo je netečné jako hliněný hrnec. Protože tělo nemá vědomí „já“ a protože se denně ve spánku, když ztrácíme vědomí těla, dotýkáme naší skutečné podstaty, pak tělo není „já“. Kdo je tedy ono „já“? Kde je toto „já“? V Dutině Srdce těch, kdož se takto ptají, zazáří jako JÁ, jako samojediný, jako Pán Šiva z Arunáčaly.*

(Maháriši složil tento verš původně v sanskrtu a později jej přeložil do tamilštiny.)

11) *Kdo je narozen? Je to pouze ten, jenž se ptá: „Odkud jsem se zrodil?“, takový je opravdu zrozený v brahman, v Základním Zdroji. Vskutku je věčně zrozený. Je Pánem světců; je věčně mlád. (složeno při oslavě narozenin Bhagavána)*

12) *Odložte názor „toto bídné tělo jsem já“ a hledejte nepřetržitou blaženost svrchovaného Já. Hledat svrchované Já a pečovat o smrtelné tělo, je jako se pokoušet překonat proud řeky držíce se krokodýla. (první věta verše byla složená Mahárišim, druhá pochází z *Vivékačudámani*, verš 84)*

13) *Veškeré způsoby dobročinnosti: pokání, oběť, cnost, jóga a bhakti; Dosažení Nebes, Skutečnost, Mír, Pravda, Milost, Ticho, Ustálenost, Nesmrtelnost, Poznání, Zřeknutí se, Osvobození, Blaženost – toto všechno je jen výsledkem utišení myšlenky, že tělo je svrchované Já.*

14) *Co je činnost nebo zbožnost? Co je spojení nebo poznání? Je to zkoumání: „Čí je toto konání? Čí je netečnost? Čí je oddělenost? Čí je nevědomost?“ Zkoumáme-li takto, ego zmizí. Přebývejme jako svrchované Já, v němž těchto osm vlastností nikdy nebylo. To je pravá existence.*

15) *Mnozí jako nějací blázni horlivě hledají zázračné síly, aniž chápou, že jimi pohybuje vyšší energie, a ne jejich vlastní. Jejich bláznovství je jako vychloubání se mrzáka, který svým přátelům říká: „Když mě postavíte na nohy, pak se vypořádám se všemi protivníky.“*

16) Jelikož ztišení mysli je pravé osvobození a zázračné síly nejsou dostupné bez činnosti mysli, tak jak mohou ti, jejichž mysl má k oněm silám sklon, dosáhnout blaženosti osvobození, která je ukončením veškeré činnosti mysli?

17) Bůh nese břemeno světa, zatímco klamné ego se domnívá, že náklad je jeho a tváří se důležitě jako socha, která zdánlivě podpírá věž. Když cestující ve vagónu, který může vézt jakoukoli váhu, neodloží své zavazadlo, ale s bolestí jej nese na hlavě, čím je to chyba?

18) Mezi bradavkami, v hrudi a nad žaludkem se nachází šest orgánů různých barev. Jeden z nich, vypadající jako pupě lilie, je Srdce a nachází se na dva prsty vpravo od středu hrudi. (z *Aštanga Hridajam*, Malajalam)

19) Je tiché (*doslova „jeho ústa jsou zavřená“ – pozn. překl.*). Uvnitř jeho dutiny sídlí hluboká temnota, naplněná všemi tužbami. Soustředí se zde všechny hlavní nervy. Je to domov dechu, mysli, světla poznání. (z *Aštanga Hridajam*, Malajalam)

20) Pán, jehož domov je v nitru Srdečního Lotosu, je chválený jako Pán této Dutiny. Jestliže se s pomocí praxe pocit „Já jsem On, Já jsem Pán této Dutiny“ ustálí pevně, stejně pevně, jako vaše současné přesvědčení že jste ego usazené v těle, pak povstanete jako Pán této Dutiny a iluze, že jste tělo podléhající zkáze, zmizí jako temnota při východu slunce. (složeno Bhagavánem s využitím dvou myšlenek z díla *Prabhulinga Leela*, verše 45 a 46)

21) Když se Ráma zeptal: „Co je tím ohromným zrcadlem, v němž vidíme obrazy věcí? Co je to, jež je nazýváno Srdcem všech bytostí světa?“ Vasišta odpověděl: „Když přemýšlíme, nazřeme, že všechny bytosti světa mají dvě srdce.“ (*Jóga Vasišta*, 5 -78, verš 32, 33)

22) Jedno z nich má kvalitu směřující dovnitř, druhé má kvalitu směřující ven. Poslouchej, jak se liší. Srdeční orgán, umístěný v hrudníku fyzického těla, má kvalitu směřující ven. Druhé Srdce, jež je formou Čistého Vědomí, má kvalitu směřující dovnitř; obě jsou současně vně i uvnitř – protože není žádné uvnitř či vně. (*Jóga Vasišta*, 5 -78, verš 34, 35)

23) Duchovní Srdce je podstatou a v něm přebývá celý tento svět. Je zrcadlem, v němž je vše shlíženo. Je zdrojem všeho bohatství. Proto můžeme Vědomí nazývat Srdcem všech bytostí. Toto Srdce není součástí těla, které podléhá zkáze a je netečné jako kámen. (*Jóga Vasišta*, 5 -78, verš 36, 37)

24) Cvičení, které noří ego v čisté Srdce, jež je veškerým Uvědomováním, bude tlumit tendence mysli i dech. (*Jóga Vasišta*, 5 -78, verš 38)

25) Stálou meditací v Srdci: „Já jsem To – čisté, nepodmíněné Vědomí, které je Šivou“ se odstraní všechny náklonnosti ega. (*Devikalotára*, verš 47)

26) Po prozkoumání různých stavů bytí a s pevně usazenou myslí ve Stavu Nejvyšší Skutečnosti můžeš, ó hrdino, hrát svoji hru kdekoli na světě. Máš poznání Pravdy, která je v Srdci, jako podstata všech jevů. Aniž by ses od Skutečnosti odklonil, hraj si ve světě, ó hrdino, jako bys jej miloval. (*Jóga Vasišta*, 5 – 18, verše 20 – 23)

27) Se zdánlivým nadšením a potěšením, se zdánlivým vzrušením a nechutí, se zdánlivým úsilím a lpěním, a přesto bez připoutanosti, hraj si, ó hrdino, zde na světě. Prostý všech pout a s lhostejností

mysli, jedne navenek ve všech situacích podle úkolu, který sis předsevzal, hraj si, jak chceš, ó hrdino, zde na světě. (*Jóga Vasíšta*, 5 – 18, verše 24 – 26)

28) Ten kdo je usazený v Pravdě poznáním *átman*, ten, kdo přemohl pět smyslů, ten je nazýván světlem poznání, hromovládcem vědění, přemožitelem času a hrdinou, jež porazil smrt. (verše z *Jógy Vasíšty*)

29) Tak jako na zemi s příchodem jara zazáří strom svěží krásou listoví, tak i ten, kdo viděl Pravdu, bude zářit leskem inteligence a síly. (*Jóga Vasíšta*, 5 – 76, verš 20)

30) Mysl, jež je bez připoutaností, je nečinná, i když jedná. Je to podobné, jako když se někomu vypráví příběh, zatímco se jeho myšlenky potulují. Ale mysl, ponořená do náklonností, je činná, i když nic nekoná. Je to podobné, jako když spáček leží bez hnutí, ale ve svém snu šplhá na horu a padá z ní dolů. (*Jóga Vasíšta*, 5 – 56, verše 13, 14)

31) *Jako není pohyb vozu, jeho zastavení a vypřáhnutí vnímán cestujícím, který ve voze spí, tak i Mudrc, spící ve voze svého těla, nevnímá činnost, uvažování a spánek, spojené s tímto tělem.*

32) *Pro toho, kdož pozoruje bdění, snění a spánek, existuje stav za těmito třemi. Je to bdělý spánek, čtvrtý stav, nazývaný turija. Jelikož je skutečný jen tento stav turija a tři zdánlivé stavy jsou iluzorní, je „čtvrtý“ stav vskutku stavem transcendentním.*

33) *Prohlášení, že džňánin je pod vlivem prárabdha karmanu (karman pro současný život), ale je svobodný od sánčita karmanu (karmanu minulých životů) a agámi karmanu (karmanu, který bude odžit v budoucnu), je jen zdvořilá odpověď na otázky nevzdělanců. Umře-li manžel, žádná z jeho manželek neunikne vdovectví. Stejně tak když zmizí konající, zmizí i všechny tři druhy karmanu.*

34) Pro nepoučené existuje jen rodina, která se skládá z manželky, dětí a rodinných příslušníků. Ale v myslí učenců jsou, jako překážky v józe, mnohé rodiny, tvořené knihami, teoriemi a názory. (*Subhašita Ratna Bhandagara, Prakarana VI, Šanta Rasa Nirdeša*, verš 13)

35) *Jaký užitek mají učenci z písma, pokud nezničí svůj osud zkoumáním: „Odkud jsem se zrodil?“ Jsou něčím jiným nežli gramofonem, ó Pane Arunáčaly? Učí se a opakují slova, aniž by uskutečnili to, co je jimí míněno.*

36) *Snáze je spasen nevzdělaný, nežli ten, kdo je učený, ale nepodrobený. Nevzdělaní jsou oproštěni od stisku démona pýchy, nejsou rušeni množstvím vířících myšlenek a slov, jsou zbaveni bláznivé honby za bohatstvím, jsou zproštěni mnoha, mnoha nesnází.*

37) Třebaže člověk vzhlíží na svět jako na pouhý věchet slámy a zachovává všechny posvátné tradice, je pro něj těžké uniknout z nesvobody, pokud se podal podlým lichotkám – prodejné nevěstce. (z *Sádha Avasta* od Šrí Sadašiva Brahmendry)

38) *Bez myšlení na sebe, nehledě na jiné, bez odchýlení se od jediného pravého stavu – pokud člověk vždy přebývá v jediném svrchovaném Já, existuje pro něj někdo jako od něj cizí? Záleží na tom, co o něm lidé říkají? Záleží na tom, jestli se chváli nebo obviňuje?*

39) Udržujte *advaitu* (nedvojnost) uvnitř Srdce. Nepřenášejte ji do jednání. I kdybys' ji, ó můj synu, používal ve vztahu ke třem světům, nepoužívej ji ve vztahu ke Guruovi. (*Tattvopadéša* od Šankary, verš 87)

40) Vyslovím pravou podstatu konečného učené Védanty: když ego zanikne, stane se Tím, svrchovaným Já, Čistým Vědomím. Jen To Jediné zůstává.